

Muzej za umjetnost i obrt, 27.11.2012. do 30.03.2013.

Željko Badurina u Stalnom postavu MUO : Insajder

U sklopu ciklusa dinamičnih izložbenih događanja pod nazivom „Suvremeni umjetnici u Stalnom postavu MUO“ nakon predstavljanja Dalibora Martinisa (2009./2010.) i Dubravke Rakoci (2011./2012.) ove godine izlaže Željko Badurina.

Ovaj izložbeni ciklus zamišljen je kao novi prostor za umjetnički dijalog suvremenih autora s najreprezentativnijim segmentom Muzeja za umjetnost i obrt, poštujući načelo potpune kreativne slobode u promišljanju i interpretaciji Muzeja, koncepcije postava i njegovih izložaka te same ideje muzeja.

Željko Badurina (1966.), diplomirao je na grafičkom odjelu ALU u Zagrebu, u klasi prof. Miroslava Šuteja, a u daljnjem formiranju priklanja se konceptualnom izražavanju. Središnji interes njegova rada je promatranje i proučavanje društveno-kulturnog okoliša i njegovih raznovrsnih manifestacija. Proteklih godina (2005. godine) radi na projektu izrade razglednica koje poštom šalje na stotinjak adresa prijatelja, umjetnika, kustosa, uglavnom protagonista hrvatske likovne scene (Post-art). Svim njegovim dosadašnjim projektima zajednički su elementi humora, ironije, apsurdna, ludizma, postupci reinterpretacije, simulacije i montaže, često korištenje ready-madea, pop arta kao i njihovo međusobno ispreplitanje.

Dobitnik je Nagrade Gradskog ureda za kulturu na 3. hrvatskom trijenalu grafike 2003. godine. Radovi mu se nalaze u zbirkama suvremene umjetnosti Filip Trade-a i HYPO banke.

U Stalnom postavu MUO Badurina izvodi pedesetak intervencija – u formatu digitalnih montaža, zvučnih radova i ready-made dopuna muzejskih predmeta, koje su ponegdje ishodišno vezane uz njegove ranije radove (Napukline i lomovi; Mic – Mic I,II,III; ciklus Majstori of Art). No ovoga puta u središtu njegova interesa je ponajprije institucionalni svijet muzeja sa svim svojim zadanostima, od konvencija izlaganja muzejskih predmeta do pitanja njihovog porijekla te simboličke i utilitarne svrhe. Ponegdje njegovi „komentari“ dovode do zanimljivih intermedijalnih premještanja (Joakim i Ana), a neke eksponate podvrgava novom režimu izlaganja, diktirajući novo „radno vrijeme“ koje postavlja ograničenje dostupnosti za razgledavanje (gotički krilni oltar). U prilog upisivanju autorskih obilježja u Stalni postav Badurina se koristi i metodom dokumentiranja, koja je od izuzetne važnosti u funkcioniranju mehanizma muzealizacije (akcija korištenja ležaljke). Istodobnost likovnih manifestacija i fenomena različitih epoha u muzeju potpomaže multifokalnost Badurinine umjetničke vizije, što posebice dolazi do izražaja u radu „10 times Govedi gulaš“, kojim uspostavlja neočekivanu i vrlo neposrednu relaciju između Corbusiera i Warhola na asocijativnoj razini, otkrivajući imaginarnu obostranost utjecaja.

Iz fokusa svog interesa Badurina ni ovaj put ne izostavlja teme koje crpi iz običnosti našeg stvarnog i medijskog okruženja, pa tako svoje mjesto u muzeju nalaze i marketinška strategija brandiranja vrijednosti, na koju muzeji nipošto nisu imuni kao i višestruko uvedena razrada odnosa između umjetničke autentičnosti i fenomena kiča.

Na podlozi obrazaca pop-arta kao povijesno-umjetničke manifestacije samozadovoljstva potrošačkog društva, uz potenciranje apsurdna i paradoksa Badurina spretno balansira na samoj granici iluzije i iluzornog ističući ova svojstva kao bitne sastavnice života i umjetnosti u jednakoj mjeri. Sravnjujući likovnu baštinu minule prošlosti s funkcionalnim ključem tržišnog aparata industrije kulture i potrošačkog društva, Badurina zapravo suštinski kontekstualizira našu suvremenost, pri čemu ostaje vjeran iskonskom umjetničkom hedonizmu, pronalazeći užitak u humoru.

Jasmina Fučkan, kustos izložbe „Željko Badurina u Stalnom postavu MUO : Insajder“